

İpleri Kaçırmanın

– nurtenak · 01 Ekim 2016

Birileri kaçmak isterken kokuşmuşluktan
Kan, kin ve nefretle,kucaklaşmışsa eğer
En derin hücrelerindeki, karanlık ormanlarda
Ağaçları tutsak olabilir
Kansız damarların canlandığı soluklandığı
Yaprakların;
Ve dökmüşse içini o anda gövdeleri saklı duran
Yüreklerin çarptığını ya da bir dağ eteği poyrazına kapılan
Rüzğarı ağladığını kızların
Güneşin sularına gömen kişinin yazgisına.
Ay ışığı batımında
O eşsiz çehre,
Ne de acı içindeki insanların gözyaşları;
Kovuklarınızdan; seslenir size
Rüzğarın teperden gelen yankısı
Karşılıksız acı içinde zavallı ruhunuz
Yazgının narin bedeninden koparıp fırlattığı.

Ne ağır sözler
Çıplak kayalar ve ıssız yerler
Boyunca, gökkubede haykıran hıçkırıklı yağmurlar
Durup durup tuz bastı kanayan yarasına ah insanoğlu
Yüzkarası lekelerden ötürü;
Dert yanıyor ıssız kırlar ve ormanlarda
Öfke ve dehşetten rengi kaçmış gün ışığının
Yeni bir mevsime kucaklarken
Boğuluyor öte yanda kendine kurduğu tuzaktan.

Yaşıyor musun ey kutsal doğa,
Kulak veriyor mu anacıl sesine
Bu sesi unutan insan ve bunca zulme
Nasıl katlanıyorsun??

Kuşlar salıyorlar narin bdenlerini rüzğarlara
Süpüyor sonbahar nemli havalara kucak açmakta zaman

Kış bastırıcak mevsim sonunda
Soruyorum
Dağlarda çözünecek buzlara
Tekrar bahar gelecek mi vahşi hayvanlara
O bizim ellerde
Yeni aşk esintileri üfleyecek mi rüzğar
Yurdumun üstünde dönen aç gözlü akbabalar.

Avunur mu korkak ve nankör insanların
Gözyaşları ve övgü dolu sözleriyle hayata itilmiş,
Kakılmış birilerinin mezarları?

Daha kötüye gidiyor zaman;
Hatadır beklemek bizden sonraki yoz kuşaklardan;

Öcünü alamazlar yılanlardan
Yem olsun adsız cesedim vahşi hayvanlara; dövsün
Bulutlar dağılsın parçaları sağa sola yağmurda
Silinsin adım sanım yeryüzünden
Yeterki, bir dünya bırakalım
Kansız kinsiz ve nefretsiz
Yeni doğan kuşaklara...

Bu iç düşmanlar bir tilki kadar kurnaz
Bağnaz yobaz ve bir o kadar büyük tehlikenin çanları.
Ve belkide bize kendimiz kadar yakındalar
Yeditepe üstünde karasapanın ağırlığını
Duyacak. Dahası çok geçmeden

Belki yuvasını bulacak osmanlı kentleri
Siz çalıp oynarken zelzele ve depresyondan
binaların yıkıntıları üzerinde dörtayaklı yaratıklar
Yoz kafaların karanlıklarına gömecek
Kendi ülkelerinde, ellerinde kaçırılan balonların
İpleri: bu ülke bizim eğerki; sahiplenirseniz...

Nurten Ak Aygen
01/10/2016